

NØVN

Minningarorð um pápa mín Eirik Justinussen

f. 29.12.1923 d. 23.10.2015

»Nú veturin hevur slept síni køldu hond.
Várið so spakuliga nørst og vermir Føroya landsstrond.
Vóru tær ikki untir dagar fleir.
Nú hvílir tú undir mold og leir.
Vildi ynskt, at tú altíð vart her,
so er ikki í hesi verð«

Pápi varð føddur í Leirvík, sonur Elspu (Lamba-Elspu) og Tummas (Garða-Tummas).

Hann var elstur av 10 systkjum, og livdi hann alt sítt langa liv úti á Áargarði í Leirvík. Hann bygdi okkara heim úti á Egg.

Eg vildi skriva so nógv um pápa og hansara langa liv. Tað hevði verið tilfar til eina stóra bók. Havi valt at stytta tað til eina fitta grein!

Hetta hevur fallið mær tungt at festa á blað, tí sorgin hevur fyllt so nógv og kemur at fylgja mær alt tað, eg havi eftir av hesum foldarlívi.

Pápi! og eg vóru alt lívið sera nær knýtt, ja líka til hansara seinasta andadrátt.

»Pápi var mín klettur, mitt tryggja skjól«.

Mangan fortaldi hann mær, hvussu glaður hann var, tá hann kom heim av skipi og hevði fingið eina lítla dóttir.

Tey bond, sum tá vórðu knýtt, hildu líka til deyðan.

Eg havi verið eydnusom at eiga eini góð foreldur, nú eg sjálv eru komin væl til árs.

Tess longri man livir saman, svárari er at missa.

Pápi! hevði nógv dygdir. Var skipari og førði mangan bátin, t.d. Jóhonnun, Atlantsfarið, Eystnes og Klakk, og átti hann eisini tveir bátar sjálvur. Útegg og Høvnina, eisini maskinbátin, Bárúna.

Eitt av mínum allar fyrstu barnamínum var við sluppini Jóhonnun á útferð. Vit sigldu framvið Kunoyarnakki. Hetta var fyrstu ferð, eg sá gjøgnum ein kikara, stórar myndir í mínum barnaeyg-um.

Ja, tað vóru tíðir, øll høvdu tíð at liva.

Seinni, tá eg sum stór smágenta fekk loyvi at fara til Grimsby við Klakki at selja fisk saman við pápa, var hetta fyrstu ferð, at eg var uttan fyrri landoddarnar.

»Á, sum verðin tyktist spennandi«.

Pápi! var eisini av raskastu telvarum. Var til mangt eitt talvið, her á landi og í útlondum.

Og ikki at gloyma hansara tónleikagávur. Spældi á ymisk ljóðføri, men mandolinin var hansara eitt og alt. Hann hevði eisini mandolinina við sær á eldrasambýlið Giljagarð.

»Nú er hon tagnað, plektarin settur undir strong, og mandolinin er hongd upp á vegg í okkara heimi

úti á Egg«.

Pápi! var ein væl lisin maður, var sera hollur í ráðum, bæði andaliga og tímliga. Hann var okkara »leksikon«.

Ringdi eg til hansara um eitt hvørt, hevði hann altíð eitt svar, og segði hann mangan: »Skamma teg, hatta mátti tú vitað...«

Pápi! dugdi illa at eldast. Hann vildi luttaka í ymiskum viðurskiftum, men aldurin og heilsan vildu tað so, at tað var ikki møgult, »tí mót aldrinum er eingin forðan...«

Pápi! ringdi til okkum nærmastu hvønn einasta dag. Telefonin var hansara einasti samskiptismøguleiki. Sváraðu vit ikki, so var hann bangin um okkum, og tað hendi seg mangan, at hann ringdi á mitt arbeiðspláss. So, tey kend

eisini hansara rødd: »Er dóttir mín til arbeiðis o.s.v...«

Seinasta samskipti eg hevði við pápa, var seint mánakvøld.

»Hví ringir tú so seint...« spurdi eg.

Nei, hann vildi bert siga mær, at »hann var líka góður við meg enn...«

Hann vildi bara siga orsaka, at hann hevði verið eitt sindur tungur og grenjutur til tíðir. Tað var tí, at hann var so troystur.

Hetta var seinasta samtala okkara millum.

Týsmorgun fekk pápi hóttafall og kundi ikki føra eina ordiliga samtaluna meira.

»Mangan, nú tá telefonin ringir, vildi eg ynskt, at tað var tú, pápi!«

Pápi! Nú er fjørðurin rógvin, nú bróta eingir brotasjógvar meira...

havaldan hevur lagt seg. Men, and-øvsíðan brýtur enn í Kalsoyarfirði.

Hvørt kalvamið, hvør gýtingarstovnur fær nú frið.

Pápi, eg drípi høvur í tøkki fyrri tíð, sum farin er og ongantíð kemur aftur.

Nú eg siti og festi á blað, renna tár.

»Tí, sorg er endaleysur kærleiki...«

Takk fyrri lívið saman við tykkum, mamma og babba!

...

Babba, tú setti varðar her á fold, nú hvílir tú undir døkku mold.

Eg ynski tær ein søtan frið, nú tú aftur hvílir við mammusa lið.

Tít fylgdust trúföst saman í gleði og sorg.

Alt hetta hevur nú fingið sín enda.

Nú er friður... eingin sorg... bert gleði í himnaborg.

Dóttir tín
Esther

KJAK

Saklig og skilagóð tíðindafólk í KVF

Heðin Mortensen

borgarstjóri og løgtingslimur

Tíðindaleiðarin í KVF, Liljan Weihe, skuldsætir meg í lesarabrævi fríggjadagin at vera bøn og at karaktermyrða øll starvsfólk í KVF

í sambandi við eina viðmerking hjá mær fríggjadagin til eittinnslag í Degi & Viku.

Hetta er langt frá veruleikanum.

Beint tvørturímóti meti eg KVF at hava nógv saklig og skilagóð tíðindafólk, men eg meti ikki í hesum ítøkiligum førinum, at tað er sakligt

at framleiða liðug innsøg og so krevja "offrið" at standa skúlarætt og avnokta eina "søgu", sum stórt sæð er heilaspuni.

Tað var hetta, eg vildi gera vart við við mínari viðmerking fríggjadagin. Veruleikin var, at eg varð biðin um at gera bandaða viðmerking til eitt innslag, sum var framleitt frammanundan, og tað vildi eg ikki við so stuttum skotbrái, sum talan var um.

Tann rættin haldi eg meg hava. Eg havi í lesarabrævinum fríggjadagin lýst smálutirnar í hesum málinum, og ætli mær út yvir hetta ikki inn ein endaleysan orðadrátt við tíðindaleiðaran í Kringvarpinum.

“Heilt fantastiska
væl nøgd. Mín næsti
bilur skal eisini
vera hybrid.”

Anni Joensen
Saltangará
KT vørður.
Koyrt Prius Hybrid síðani 2011

KOM OG ROYN EIN HYBRID
OG VINN EIN HYBRID Í ½ ÁR

Sí kappingartreytir á reyniservice.fo

Síðsta freist at vera við í kappingini er til og við 20. mai 2016.

